

„Dedek, no — kaj ne greste za njo? Seveda, koš imate poln, kaj vas briga ta uboga muca! — He-he-he, dedek, he-he-he!“

Bavbav je hotel vloviti tega sitneža — a urni vetrec jo je odkuril v gozd, kjer ga je zaman iskal črni mož. Le včasih se je oglasil Bavbavu iz raznih strani: „He-he-he, dedek, he-he-he!“

A Bavbav je preiskal vsak grm, vsako drevo, da bi ga našel. Vse zaman . . . Jutranji žarki so se že prikradli v gozd. Ko so zapazili Bavbava, so se razsrdili: „No, kaj pa ti strašiš podnevi? Ali se ne boš hitro izgubil?“

Jezno se je zavrtel Bavbav, in je izginil, da ga ni bilo videti tri noči nikjer

C. Slavin.

Pridi, pridi!

Že greje solnčece gorkeje,
Že taja ivje se in led,
Oj kmalu bo pomlad premila
Ogrela mrzli svet.

Oj kmalu bodo cvetke cvele,
Mladina pela bo glasno,
Nedolžnih srčec bo veselje
Odmevalo v nebo.

In venčke bodo cvetne vili,
Krasili z njimi si glavé,
Po trati bodo se vrtili
In peli pesmice glasné.

In z neba solnčece bo zlato
Smejalo zemlji se sladko...
Ah pridi, pridi, vesna zorna,
Čez zeleno goró!

Aleksij Ivanov.

